

Tess Gerritsen
Meisje vermist

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Een uur voordat haar dienst begon, een uur voordat ze op haar werk had moeten zijn, werd het eerste lijk binnengebracht.

Tot op dat moment was Kat Novaks dag soepeler verlopen dan anders. Haar auto was probleemloos gestart, er had nog geen file gestaan op Telegraph en alle verkeerslichten waren voor haar op groen gesprongen. Ze was om vijf voor zeven ongezien haar kantoor binnengeglijpt en had zich erop verheugd een vol uur zonder gewetenswroeging te kunnen genieten van een donut met jam en de *Albion Herald*. Alleen de overlijdensberichten zou ze overslaan. Alle kans dat ze toch al wist wie daarin stonden.

Maar toen werd er een brancard met daarop een zwarte lijkzak langs haar open deur geduwd. O nee, dacht ze, want ze wist dat over precies dertig seconden Clark zijn hoofd om het hoekje van de deur zou steken en haar lief zou aankijken. Met een onheilspellend voorgevoel luisterde ze naar het piepen van de wieltjes, het suizende geluid van de deuren van de autopsiezaal die open- en dichtgingen en de zware mannenstemmen. Ze begon te tellen. Tien seconden, vijftien. Ja hoor, precies zoals ze had verwacht: de zachte piepgeluidjes van Clarks Reeboks op het linoleum in de gang.

Clark trok onmiddellijk zijn witte jas uit. Ze zag aan zijn gezicht dat hij in gedachten al met vakantie was. ‘Een Jane Doe zonder uiterlijk letsel. Het zal weer afhangen van wat de lichaamsvloeistoffen uitwijzen. Sykes en Ratchet zijn meegekomen.’

‘Hebben zij haar gevonden?’

‘Ja. Je krijgt dus in elk geval behoorlijke achtergrondinformatie om mee te werken.’

Kat stond op en sloeg wat poedersuiker van haar broek. ‘Ik hou dit écht van je tegood,’ zei ze toen ze door de gang liepen.

‘Weet ik, weet ik.’ Hij stopte bij zijn kantoor om zijn jack te pakken, het mouwloze jack van de sportvisser, compleet met talloze zakjes waar allerlei veertjes uitstaken.

‘Vis de rivier niet helemaal leeg, oké?’

Hij grinnikte en salueerde. ‘Op naar de wildernis van Maine,’ zei hij en hij liep naar de lift. ‘Tot over een week.’

Gelaten duwde Kat de deur van de autopsiezaal open en ging naar binnen.

Het lijk lag, nog in de gesloten zwarte zak, op de snijtafel. Inspecteur Lou Sykes en brigadier Vince Ratchet, geen onbekenden in de sectiezaal, stonden op haar te wachten. De slanke Sykes was zoals altijd tot in de puntjes gekleed; de zwarte rechercheur deinsde er niet voor terug om slachtoffers te bekijken in kostuums

van Versace. Zijn partner vormde een scherp contrast met hem, want Ratchet was een eeuwige kandidaat voor Slim-Fast. Toen Kat binnenkwam, stond hij geïnteresseerd naar een orgaan in een van de glazen potten op een plank te kijken.

‘Wat is dit?’ vroeg hij. Vince was nooit bang dat hij domme vragen stelde.

‘De middelste kwab van een long,’ zei Kat.

‘Ik dacht dat het hersenen waren.’

Sykes lachte. ‘Nu weet je waarom zij arts is en jij een eenvoudige politieman bent.’ Hij trok zijn stropdas recht en zei tegen Kat: ‘Ik dacht dat Clark deze zou doen.’

Kat trok handschoenen aan. ‘Ik ook.’

‘Jouw dienst begint toch pas om acht uur?’

‘Ja, dat was wel de bedoeling.’ Ze liep naar de snijtafel. Om een lijksak te openen moest ze altijd over een drempel heen. Hoeveel van deze zakken heb ik al op mijn snijtafel gehad, vroeg ze zich af. Honderd? Tweehonderd? Elke zak bevatte een horrorverhaal. Dit vond ze het moeilijkste onderdeel van haar werk: de rits naar beneden trekken en de inhoud blootleggen. Als het slachtoffer eenmaal was onthuld en ze over de schok van de eerste aanblik heen was, was ze in staat om met wetenschappelijke objectiviteit aan het werk te gaan, maar haar eerste reactie was puur emotioneel en daar had ze nog steeds geen enkele controle over.

‘Oké, jongens,’ zei ze. ‘Wat hebben we hier?’

Ratchet kwam naar de tafel en bladerde in zijn notitieboekje. Het was een verlengstuk van zijn arm, dat notitieboekje; ze had hem nog nooit zonder gezien.

‘Blanke vrouw, tussen de twintig en de dertig, zonder identiteitsbewijs. Ze is vannacht om vier uur gevonden in South Lexington. Geen zichtbare verwondingen, geen getuigen, geen aanwijzingen.’

‘South Lexington,’ zei Kat. Ze zag de wijk meteen voor zich, want ze kende die maar al te goed: de straten, de stegen, de met prikkeldraad omrasterde basketbalveldjes. En de zeven flatgebouwen die in het midden ervan oprezen, grijs en grijs, als betonnen grafstenen van twintig verdiepingen hoog. ‘In The Projects?’ vroeg ze.

‘Waar anders?’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Vuilnismannen,’ zei Sykes. ‘Ze lag in een steeg tussen twee flatgebouwen, tegen een van de vuilcontainers geleund.’

‘Alsof iemand haar daar had neergelegd? Of alsof ze daar was gestorven?’

Sykes keek naar Ratchet. ‘Vince? Jij was er als eerste bij.’

‘Ik zou zeggen dat ze daar is gestorven. Dat ze tegen die container aan is gaan liggen en de geest heeft gegeven.’

Het was tijd. Kat vermande zich, pakte het lipje van de rits en trok het naar beneden. Sykes en Ratchet deden een stap achteruit, een instinctieve reactie die zijzelf moest onderdrukken. De twee helften van de zak weken uiteen. Het lijk werd zichtbaar.

Het viel mee. Het lichaam was in elk geval nog gaaf. Vergeleken bij sommige andere lijken die ze had gezien, zag het er zelfs helemaal niet slecht uit. De vrouw had geblondeerd haar en was een jaar of dertig, misschien jonger. Haar gezicht leek van marmer, bleek en koud. Haar kleding bestond uit een paarse trui met lange mouwen van een polyesterachtige stof, een zwarte minirok met een leren ceintuur, een zwarte panty en gloednieuwe Nikes. De enige sieraden die ze droeg, waren een goedkope vriendschapsring en een Timex-horloge dat nog liep. Door rigor mortis waren haar ledematen verstijfd in een positie die iets weg had van de foetushouding. Beide handen waren tot vuisten gebald, alsof ze tijdens de laatste ogenblikken van haar leven stuiptrekkingen had gekregen.

Kat nam een paar foto's, schakelde een cassette recorder in en begon te dicteren. 'Sectie op een blanke vrouw met blond haar, gevonden in een steeg in South Lexington, afgelopen nacht om vier uur...' Sykes en Ratchet kenden de procedure. Ze deden hun colbertje uit en pakten ieder een operatieschort uit de kast; medium voor Sykes, extra large voor Ratchet. Vervolgens trok-

ken ze latex handschoenen aan. Ze wisten precies hoe het er bij een sectie aan toeging; ze zaten allebei al jaren bij de politie en waren sinds vier maanden partners. In Kats ogen vormden ze een eigenaardig paar, net Abbott en Costello, maar ze leken het wel met elkaar te kunnen vinden.

Ze legde de microfoon neer. 'Oké, jongens,' zei ze. 'Volgende fase.'

Het ontkleden. Gedrieën ontdeden ze de vrouw van haar kleding, wat vanwege de lijkstijfheid niet makkelijk was. Kat moest de rok doorknippen. De bovenkleding legde ze apart. De panty en het ondergoed zouden later onderzocht worden op recent seksueel contact. Toen het lijk naakt op de tafel lag, pakte Kat het fototoestel weer en maakte nog een paar foto's voor het dossier.

Nu kwam de daadwerkelijke sectie, het onderdeel van haar werk dat je bij *House* nooit zag. Soms werd bij de eerste aanblik al veel duidelijk. Het tijdstip waarop de dood was ingetreden, de doodsoorzaak en de manier waarop het slachtoffer was gestorven; dat waren de vragen die beantwoord moesten worden. Als hier sprake was van zelfdoding of een natuurlijke dood, zouden Sykes en Ratchet tevreden kunnen vertrekken; als bleek dat het om moord ging, was het een heel ander verhaal. Ditmaal kon Kat er weinig over zeggen.

Ze kon een gefundeerde schatting maken van het tijd-

stip waarop de dood was ingetreden. Livor mortis, de paarse verkleuring op de laagste plekken van het lichaam, was nog niet gefixeerd, wat erop wees dat de vrouw nog geen acht uur dood was, en de lichaamstemperatuur wees er volgens de Moritz-formule op dat ze rond middernacht was overleden. Maar de doodsoorzaak?

‘Ik kan er nog niets over zeggen, jongens,’ zei ze.

‘Sorry.’

Sykes en Ratchet waren teleurgesteld, maar niet verbaasd.

‘We zullen moeten wachten op het onderzoek van de lichaamsvloeistoffen,’ zei ze.

‘Hoelang gaat dat duren?’

‘Ik zal alles vandaag nog naar het lab sturen, maar ze lopen daar weken achter.’

‘Kun je de vloeistoffen zelf niet alvast onderzoeken?’ vroeg Sykes.

‘Ik zal ze door de gaschromatograaf en de dunnelaagchromatograaf halen, maar dat zijn vrij algemene proeven. Een volledig narcoticaonderzoek kunnen ze alleen in het centrale laboratorium uitvoeren.’

‘We willen alleen maar weten of er sprake kan zijn van moord,’ zei Ratchet.

‘Er kan altijd sprake zijn van moord.’ Ze begon aan het externe onderzoek, waarbij het hoofd als eerste aan bod kwam. Ze zag geen verwondingen, de schedel

leek intact en de hoofdhuid was ongeschonden. Het blonde haar was vet en zat vol klitten; de vrouw had het blijkbaar al dagen niet gewassen. De rest van het lichaam toonde, afgezien van de vlekken van de livor mortis, niets bijzonders, op de linkerarm na. Aan de binnenkant daarvan was een lange richel van littekenweefsel te zien, van de elleboog tot de pols.

‘Injectiesporen. En een recent prikwondje.’

‘Een junk,’ zuchtte Sykes. ‘Dan zal de doodsoorzaak wel een overdosis zijn.’

‘Ik kan haar naald bekijken,’ zei Kat. ‘Waar is die?’ Ratchet schudde zijn hoofd. ‘We hebben geen naald gevonden.’

‘Ze moet een injectiespuit hebben gehad.’

‘Ik heb ernaar gezocht,’ zei Ratchet, ‘maar niets gevonden.’

‘Hebben jullie bij het lijk andere spullen gevonden?’

‘Helaas niet,’ zei Ratchet. ‘Geen tas, geen identiteitsbewijs, helemaal niets.’

‘Wie was als eerste bij haar?’

‘Een patrouilleagent. En daarna ik.’

‘We hebben dus een junk met een recent prikwondje, maar geen naald.’

Sykes zei: ‘Misschien heeft ze zich ergens anders iets ingespoten en is ze daarna in die steeg terechtgekomen en daar gestorven.’

‘Dat zou kunnen.’